

каза овчяръ-тъ съ усмивкѣ: «у насъ рѣдко бива огънь вечеръ, зачото нѣма что да варимъ, а дрѣва-та сѣ тука много сѣжпы. Вотъ оная колыба, коѣто видите на лѣвѣ странѣ отъ црѣквѣ-тѣ.»

«Какъ! тая колыба съ малкый прозорець на връха, съ разваленый каминь! Возможно ли е тебѣ да живѣешь тамъ съ толкова челядь?» — «Весма возможно, какъ-то и живѣемъ,» отговори овчяръ-тъ. «Колко люди има на свѣта, кои то живѣють по-лоше отъ мене. Колко добри Христіане сѣ умрѣли въ темници и въ затворѣ! Въ сравненіе съ нихъ, моя-та колыбѣ е палата. Кѣщица-та ми е яко добра, господине, и ако не бы пробиваль по нѣкой пѣть дѣждь на насъ, кога спимъ, азъ не быхъ желаль по-добрѣ; зачото сѣмъ здравъ, спокоенъ, свободенъ и отъ никого чловѣка не ся боѣмъ.»

«Добрѣ, азъ непременно щѣ бѣждѣ у тебе: но какъ помѣстиваш тамъ толкосъ дѣца?» — «Помѣстиваемся, какъ можемъ, господине! жена ми е весма недѣгава, а то быхмѣ живѣяли изрядно. Въ наше-то селеніе нѣма люди богати, едва ли ще ся найде нѣкой да ѣ помогне въ болестъ-тѣ. Добрый нашъ Пасторъ, който живѣе тамъ въ долино-тѣ, весма охотно бы ни помагалъ, но не е въ състояніе; зачто и той не е богатъ, па има и голѣмѣ челядь: обаче той все, что може, прави, даже и повяче, нежели мнозина друзи богати люде. Освѣнь това, мы всякога ся ползуваме отъ неговы-ты молитвы